

Brane Mozetič *Metulji*

1

poti so prazne, le mostovi hodijo vzdolž cest
nič hiš, pokrajine, le prazno
ogromen kolobar vijuga se nad mano
da me dvigne, razcefra.

2

trese roka se, srce, in v glavi
tak pritisk, da se razpršim
strah, od kod, zakaj, da se
tlačim pod preprogo, stran, čim prej.

3

vsi ti zvoki v glavi, kot da so zares
kot da res bežim, tolčem po ušesih
kri na steni, in kako izbrisati spomin
s čim shladiti lavo, ki mezi mi po telesu.

4

rad bi topo zrl predse in ne čutil nič
 ne pa ti pritiski, naj se vržem dol
 in še sam ne vem zakaj, samo vse me
 sili, rine tja, kjer mir, tišina, nič.

5

telesa, ki sedijo vsepovsod po tleh, zgrizenih ustnic
 nagnjene glave, kaplje krvi, tresočih rok, sam molk
 bolščijo prazno, kot brez bolečine, misli
 in tam zadaj so nosači žita, s pesmijo na ustih.

6

če ugriznem te, ne trzneš, če poljubim, če kričim
 ptiči plavajo ti v reki, vse sesuto, znoj po venah
 jutri je že davno mrtev dan, spomin je zbrisan
 ob zori pada sonce v morje, in ni nič.

7

ustnic več ne moreš premakniti, da bi rekel
oči ne obrniti, da bi videl, prstov razmakniti
da bi se dotaknil, padaš vase, sveta več ni
ne prej, potem, le to padanje, brez konca.

8

ti, in ogromno besed, druga čez drugo, puščava
gume, na tisoče gum, in sloni po nebu, vse stoji
ne čaka, iz sekunde v sekundo izginja, kamni
in ni več mar, za nič, naj obstane, naj sprhni.

9

v daljavi svetlolasi fant, maha, pridi
kot ekstaza, ki spreminja blato v droben pesek
udarce v božanje valov, dokler sam
s krvjo na ustih, občemiš v kotu, v strahu, trzajoč.

10

angeli ti lažejo, krila so jim sulice
za tvoje mehke prsi, vse življenje ti krivijo
sliko, da se veseliš veselja, sonca
in ne veš, do konca, da je vse drugače.

11

ko se dvigne v glavo, naju zgrabi blazna
mehkost, nezadržno stapljava telesi
z blazno bolečino skušava podaljšati lepoto
izsesati kožo, pozabiti, da med nama zid in čas.

12

spiš, kdaj trzneš v mračni sobi, in ko
gledam te, zbudim spomine, ko je dan bedel
nad nama, noč bila ločitev, hladna
kakor zdaj, ko ne moreva se več ljubiti.

13

nič ne gre, nič več ne pomaga
potovanja, seks, omame, ne besede
niti upanje ne daje energije, si –
prazen, nem, brez smisla, kot ustavljen.

14

ko počasi mrak izginja, rahel svit nad morjem
vse bolj zlati vali, in nešteto barv
ki vsrkavajo te vase, da bi dal se jim za vedno
to je pesem, brez besed, neskončno lepa.

15

leži na soncu, ves drugačen, ves je ena sama želja
da se sklonim nadenj, da vesolje ga objamem
da ne neham, ga vsrkavam, in se čuti eno z enim
daleč od začetka, konca, daleč od zakaj, zato.

16

ljubezen se že zjutraj dvigne, tisoč kapljic
zraka, ne več, ne manj, in na tisoče ljudi
ob sončnem vzhodu leta po obali, jih lovi
in jih zmrvi v vlažno sled na dlani, v prvem svitu.

17

le minuto daj mi svojega objema, le minuto
svojega poljuba – ko te gledam, čutim,
da ti pozabil bi na uro, da jaz pozabil bi
vrniti se, zorati polja, žeti in živeti.

18

izginit v svet izvotlenih prostorov
kjer so ritmi in omama, vse do konca
brez zbuditve, onkraj, kjer bi s tabo
želel večno, večno se ljubiti.

19

danes si prepričan, da si ptica
izogibaš se pastem in krožiš čez nebo
razprtih rok, z nasmehom, kot da
končno ti uspelo je pustiti zemljo daleč.

20

nebo se steza, diha, tlači dol
in srka vase, kjer nešteto barv
se razliva, kjer leživa z roko v roki
in letiva, stran, nikoli več nazaj.

21

nekega jutra bova vstala, se zadela
vzela par stvari in odšla, nikoli več
ne bova se zavedela, kot da čas
izginil bo in midva z njim.